

PORZECZE (3) *sb n*

porzecze (3), [**porzycze**].

o jasne, oba e pochylone.

sg N porzeczé (1). ◊ L porzeczcu (2).

Sł stp notuje, Cn brak, Linde XVI w.

Teren położony nad rzeką; regio ad flumen sita Volck (3) : Ale co to mowić wiele/ płącze káždy fwego/ Meletes Melefygená/ á KOCHANOVVSKIEGO Ciężko WISLNA NYMPHA płącze/ Naias bogom rowna/ Ná topolowym porzeczcu VANDA CRACVSOVVNA. KlonŻal B3v; Ten port Kieydánfki, wielceby był pożyteczny ku wyprawie ná morfką woynę: [...] Abowiém to porzeczé pełné iest lálów SarnStat 1045; KlonFlis F; [Glosy II nr 74/32; Jest stawków 9, jeden nad drugim, na jednym porzyczu, na wodzie, która z puszczej wyszła LustrKraK II 16; Secus decursus aquarum seruntur salices Przy porzyczu ładzą wierzby UrsinGramm 302; Volck Sss3].

[Przen: pochlebśtwo z nieprawdą ná iednym porzeczcu siedzą/ y fą łobie práwie iáko ćiotczóne rodzone śioftry WerReguła 114 (Linde).]

MN